

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 362. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715477872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Alma nikkede. Han gav et Vink til sin Søster, at hun kunde gaa. Fru Cederhjem havde set paa Bertel med et lignende Udtryk som de Mennesker, der er bange for Katte, betragter disse Dyr med, naar de møder dem paa deres Vej, og gik hurtig ud.

— Hr. Knudsen, sagde Kaptejn Hald, Frøken Alma vil udstede en Erklæring, at hendes ældste Broder . . . hvad hedder han? . . .

— Han hedder Laurids . . . den Bisse, som han er, brød Bertel ud med sit vanlige Tonefald.

— Naa, Frøken Alma udsteder en Erklæring, underskrevet af mig som hendes Kurator, hvori hun udtaler, at det vil være hende umuligt at skelne, om hendes Underskrift er falsk eller ægte, og at det er hende aldeles ligegyldigt, hvor meget eller hvor lidt, hun er blevet snydt for, saa kan hun sikkert blive fri for videre Tiltale.

— Ja . . . men . . . ja men, Hr. Brandmajor . . . saadan . . . undskyld . . . men . . . det er jo . . . efter min Mening ikke forretningsmæssigt.

— Her i Huset følger vi heller ikke nogen forretningsmæssig Moral. Vi har i den Grad Modbydelighed for al Siags Smuds, at vi gerne betaler en høj Assurance mod at blive tilsmudsede. Hvad Frøken . . . hvad hedder hun . . . med de stærke Fortænder . . . angaar, saa vil jeg gerne give hende nogle Penge, for at Frøken Alma kan blive uden for hendes Griseri. Jeg har en juridisk Tillidsmand, som jeg skal faa til at ordne den Sag med denne noble Dame, selv om hun bliver noget dyr.

Doktor Skov, som hidtil havde tiet, fór nu frem:

— Undskyld, Onkel Hald! . . . men . . .

— Men hvad? Tal, min Ven! sagde Kaptejnen.

— Din Moral er en Don Quijotes, synes jeg . . . Du giver paa den Maade alle Kæltringer frit Spil.

— Min Moral er snarere Sancho Pansas, fordi den er i høj Grad opportunistisk. Jeg erkender nemlig, at Kæltringerne er meget stærkere end jeg, og at jeg vilde blive tilsmudset ved en haabløs Kamp imod dem, følgelig tilbyder jeg at betale dem en Tribut for at blive fra mig, ligesom flere europæiske Lande i forrige Aarhundrede bar sig ad lige over for Søroverstaterne i Nordafrika for at redde deres Skibe.

— Men, Onkel Hald . . . der er da Lov og Ret i Landet —

— Ja, og ærlige og brave Udøvere af Lov og Ret. Men Spekulationens, Svindelens, Reklamens, Humbugens Strømme har

taget en saadan Fart og Styrke, at Lovgivningen ikke har faaet Tid at sætte Diger for den og har maattet lade sig overskylle. Jeg viger til Side for Dyndvulkanens Ekspektorat. At staa med den vilde være moderne Don Quijote-Daad — — Ja, det er mit sidste Ord, Hr. Knudsen.

— Ja, jeg kan s'gu mærke, at der er vinket af for Fandangoen, mumlede Bertel . . . Men han hævede Stemmen, idet han sagde:

— Kaptejnen har ikke Brug for en billig, men fin Kognak? Jeg er Agent for . . .

— Nej undskyld. Jeg har i tyve Aar handlet med én Mand, som det ikke kunde falde mig ind at svigte.

— Men er han prisbillig?

— Jeg giver, hvad jeg har Raad til, kan smage nogenlunde . . . De undskylder.

Bertel bukkede. Hans og Almas Øjne mødtes. Alma sagde resolut til sin Kurator:

— Ja, Kaptejn Hald . . . min Broder Bertel der er den af min Slægt, som har været bedst imod mig.

Bertel fik Taarer i Øjnene:

— Ja, de var onde mod den stakkels Tøs. Og hun kunde jo ikke gøre ved, at hun kom de ældre Brødre lidt paa tværs paa Kegelbanen.

Kaptejnen rakte ham Haanden med en hel forandret Mine.

— De vil ikke blive og spise til Middag?

— Ne—ej . . . tusind Tak . . . Forretninger . . . Farvel, Hr. Major . . . Hr. Doktor . . . tegner mig Deres og Komtes . . . Baronessens ærbødige Tjener . . . G'maaren! . . . Farvel, min Tøs . . . gid det maa gaa Dig vel!

Han gik skyndsomst ud. I Gangen sagde han:

— Ja hun er kommen i noble . . . men Satans kedelige Hænder. Denne Beværtning er inte af den Slags Variétéer, som i Længden vilde faa min Søgning. De spiller akkurat som paa det kongelige Theater.

Alma og Ludvig Skov stod endnu med hinanden i Haanden, slap først brat, da Kaptejnen vendte Ansigtet med de lidt skilte hvide Knebelsbarter imod dem. Han sagde:

— Du, Ludvig Skov! . . . Du sagde, at jeg var en Don Quijote . . . Nej Du og den Mand, der nu gaar over Gaarden, I er Idealisterne.